

Knjiga proroka Daniela - sto devet

Otkrivanje trostruke primjene proroštva: Proročko značenje devetog poglavlja Otkrivenja i suvremenog reformnog pokreta

Jeff Pippenger
2024-03-01

Prva polovica devetoga poglavlja Otkrivenja prikazuje petu trubu, koja je prvo jao, a druga polovica poglavlja prikazuje šestu trubu, koja je drugo jao. Obje su trube zorno prikazane na pionirskim kartama iz 1843. i 1850. godine. Kada je posljednjih šest redaka jedanaestoga poglavlja Daniela bilo otpečaćeno u vrijeme svršetka 1989. godine, slomom Sovjetskoga Saveza, započeo je reformski pokret sto četrdeset i četiri tisuće.

Među istinama koje su bile prepoznate 1989. godine bili su veliki reformatorski pokreti biblijske povijesti te činjenica da svi oni stoje u međusobnoj usporednici. Svi proroci, a stoga i svaka sveta povijest, uključujući svete reformatorske pokrete, predložuju završni veliki reformatorski pokret sto četrdeset i četiri tisuće, koji je ujedno i silni pokret trećega anđela. Kad započne postupak pečaćenja, tada također započinje i škropljenje kasne kiše. Otkriće reformatorskih pokreta 1989. godine, nakon kojega je 1992. uslijedilo otkrivanje posljednjih šest stihova jedanaestoga poglavlja Daniela, proizvelo je ozračje otpora, kao što se uvijek događa kada se otkrije nova i sadašnja istina.

U otporu istini posljednjih šest redaka Danijela jedanaestoga, Gospodin je otvorio istinu da proročanska povijest poganskoga Rima, sjedinjena s proročanskom poviješću papinskoga Rima, kako je utvrđena na temelju dvaju svjedoka, prepoznaje proročansku povijest modernoga Rima. Pravilo trostruke primjene proročanstva bilo je prepoznato, a potom i primijenjeno kako bi se obranilo od zablude te prepoznala i utvrdila istina. Pravila koja podupiru da je svaka reformska linija usporedna s drugim reformskim linijama, te pravila povezana s trostrukom primjenom proročanstva, postala su temelj pravilima koja su bila uspostavljena u pokretu trećega anđela, kao što je to bilo predloženo pravilima uspostavljenima, primjenjivanim i objavljenima u milleritskoj povijesti.

Trostruka primjena proročanstva, kao pravilo, bila je odpečaćena za pokret sto četrdeset i četiri tisuće, jer oni su pokret kasne kiše, a islam trećega jaoa poruka je kasne kiše. Načelo trostruke primjene proročanstva prepoznao je Lav iz plemena Judina mnogo prije nego što je islam trećega jaoa stigao u povijest 11. rujna 2001., jer je želio da Njegov narod posljednjih dana s lakoćom prepozna poruku predstavljenu dolaskom trećega jaoa kada je svoj narod vratio na stare staze Jeremijine.

Pionirsko razumijevanje pete i šeste trube, kako je izloženo u devetom poglavlju Otkrivenja, smatralo se dijelom knjige Otkrivenja koji je bio najčvršće i najjasnije potkrijepljen poviješću. Uriah Smith započinje svoje izlaganje devetog poglavlja Otkrivenja služeći se riječima povjesničara Keitha kako bi istaknuo upravo tu činjenicu.

„Za tumačenje ove trube ponovno ćemo posegnuti za spisima g. Keitha. Ovaj pisac s pravom kaže: ‘Jedva da postoji tako jednostužna suglasnost među tumačima glede ijednoga drugog dijela Otkrivenja kao u pogledu primjene pete i šeste trube, odnosno prvoga i drugoga jao, na Saracene i Turke. To je toliko očito da se jedva može pogrešno razumjeti. Umjesto da bi po jedan ili dva retka označavala svaku od njih, cijelo je deveto poglavlje Otkrivenja, u jednakim dijelovima, posvećeno opisu obiju.’ Uriah Smith, Daniel and Revelation, 495.

Podjela na poglavlja prvoga i drugoga jao dijeli povijest prvoga jao, predstavljenoga Muhamedom. Ono je zemljopisno smješteno u ono što povjesničar Alexander Keith naziva Saracenima, što bismo danas nazvali Arabijom. Povijest drugoga jao, predstavljenoga Osmanom I., zemljopisno je smještena u Turskoj, koju povjesničar poistovjećuje s Turcima. Povijest prvoga jao bila je smještena i ispunjena u Arabiji, rodnome mjestu islama i Muhameda. Povijest drugoga jao bila je smještena i ispunjena u Turskoj, rodnome mjestu Osmanskoga Carstva.

Povijest prvoga jao prepoznaje ratovanje koje je bilo usmjereno protiv Rima od strane neovisnih ratnika čiji je jedini uzajamni savez bio religija islama. Povijest drugoga jao prepoznaje ratovanje koje je bilo usmjereno protiv Rima od strane organizirane religije i državne sile, koja se naziva Kalifat. U oba slučaja, bilo da je riječ o neovisnom ratovanju protiv Rima u povijesti prikazanoj Muhamedom, ili o organiziranom ratovanju prikazanom Otmanom, odnosno Osmanskim Carstvom, način ratovanja bio je napadati iznenada i neočekivano. To nije bilo ratovanje koje se provodilo tako da se svi vojnici odjenu u odore iste boje, zatim ih se uredi u bojni red i pošalje naprijed u puščanu paljbu, kao što je bio vojni običaj onoga vremena. Riječ „atentator” temelji se na islamskom načinu ratovanja, koji se sastojao u tome da se udari iznenada i neočekivano, a obično je završavao i smrću samoga napadača.

Riječ „atentator” izvedena je iz arapske riječi „hashshashin”, koja potječe od „hashish”, što znači „hašiš” ili „kanabis”. Izraz se izvorno rabio za označavanje tajnovite i fanatične skupine nizarskih ismailitskih muslimana na Bliskom istoku tijekom srednjega vijeka. Članovi te skupine bili su poznati po svojim nekonvencionalnim i često nasilnim metodama, uključujući uporabu političkih ubojstava radi postizanja svojih ciljeva. Kaže se da su katkad konzumirali hašiš kako bi se pripremili za svoje misije, što je dovelo do uporabe izraza „hashshashin” ili „assassins” u zapadnome svijetu. Asasini su djelovali tijekom srednjega vijeka, ponajprije u Perziji i Siriji, te su imali znatnu ulogu u raznim političkim sukobima i ubojstvima toga doba. Izraz „atentator” naposljetku je ušao u europske jezike, gdje je počeo označavati šire osobe koje izvršavaju politička ili ciljana ubojstva.

Ovakav način ratovanja važna je proročka značajka triju jao, jer je proročka uloga islama proizvesti rat. Islam kao simbol u cijelosti je vezan uz ratovanje, a u devetom poglavlju Otkrivenja islam prvoga i drugoga jao prikaz je njihova ratovanja. Njihovo je ratovanje u knjizi Otkrivenja prepoznato kao djelovanje koje razgnjevljuje narode, neposredno prije nego što se zaključi vrijeme milosti.

I narodi se razgnjeviše, i dođe gnjev tvoj, i vrijeme mrtvima da budu suđeni, i da daš nagradu slugama svojim prorocima i svetima, i onima koji se boje imena tvojega, malima i velikima; i da uništiš one koji uništavaju zemlju. Otkrivenje 11,18.

„Narodi“ se razjuru neposredno prije nego što dođe Božji gnjev, a Božji gnjev, kako je prikazan u knjizi Otkrivenja, jesu sedam posljednjih zala koja dolaze kada se zaključi vrijeme kušnje za čovjeka. U tom retku nalaze se tri putokaza: razjarivanje narodâ, Božji gnjev i vrijeme da se sudi mrtvima. Sud nad mrtvima na koji se ovdje upućuje jest sud nad opakim mrtvima koji se odvija tijekom tisućgodišnjega milenija, a ne istražni sud nad mrtvima koji je započeo 22. listopada 1844. godine. Sestra White jasno pokazuje da su tri putokaza u ovom retku zasebna i da se zbivaju redom kojim su navedena u retku.

„Vidjela sam da su gnjev narodâ, Božja srdžba i vrijeme da se sudi mrtvima bili odvojeni i različiti, jedno je slijedilo za drugim; također, da Mihael još nije ustao i da vrijeme nevolje, kakve nikada nije bilo, još nije započelo. Narodi se sada gnjeve, ali kada naš Veliki Svećenik dovrši svoje djelo u Svetištu, ustat će, obući haljine osvete, i tada će se izliti sedam posljednjih zala.“

„Vidjela sam da će četiri anđela zadržavati četiri vjetra dok Isusovo djelo u Svetištu ne bude dovršeno, a potom će doći sedam posljednjih zala.” Early Writings, 36.

Uloga islama u posljednjoj knjizi Biblije jest da razgnjevi narode, a oni to čine putem ratovanja. Uloga islama u prvoj knjizi Biblije jest da dovede ruku svakoga čovjeka na svijetu zajedno protiv islama, predstavljenoga kao Jišmael.

I anđeo Gospodnji reče joj: Evo, zatrudnjela si i roditi ćeš sina, i nadjenut ćeš mu ime Jišmael; jer je Gospod čuo tvoju nevolju. A on će biti divlji čovjek; njegova će ruka biti protiv svakoga, i svačija ruka protiv njega; i prebivat će pred licem sve svoje braće. Postanak 16:11, 12.

Riječ „ruka“, kao simbol, jest poput svih biblijskih simbola i može imati više od jednoga značenja, ovisno o kontekstu u kojem se rabi. Daleko najčešće, „ruka“, kao simbol u biblijskom proroštvu, simbol je ratovanja. Hebrejska riječ prevedena kao „divlji čovjek“ jest riječ za divljega arapskog magarca, koja nosi nekoliko važnih proročkih implikacija, od kojih je jedna ta da je arapski magarac član porodice kopitara, kao i konj. U devetom poglavlju Otkrivenja, kao i na objema svetim Habakukovim kartama (pionirskim kartama iz 1843. i 1850.), konj se rabi kao simbol ratovanja koje predstavlja islam triju jao. Prvo i posljednje spominjanje islama, kako je prikazan u knjizi Postanka i u knjizi Otkrivenja, poistovjećuju islam sa simbolom porodice kopitara (magarac ili konj), i oboje naglašavaju ulogu islama kao onoga koji treba donijeti ratovanje „svakomu čovjeku“ (narodima).

U knjizi Otkrivenja, u DEVETOM poglavlju, u JEDANAESTOM retku, prepoznaje se karakter islama, jer je u proročkom smislu karakter predstavljen imenom. Ime dano kralju koji vlada nad islamom odražava ono prvo upućivanje na islam u knjizi Postanka, gdje je zapisano da će karakter ili duh Jišmaelov „prebivati nasuprot svoj svojoj braći“. Kralj koji vlada nad cjelokupnim islamom jest duh Jišmaelov (njihov kralj), čija je ruka „protiv svakoga čovjeka“.

I imali su nad sobom kralja, anđela bezdana, kojemu je ime na hebrejskom Abaddon, a na grčkom mu je ime Apolion. Otkrivenje 9,11.

U Starome zavjetu, predstavljenom hebrejskim, ili u Novome zavjetu, predstavljenom grčkim, karakter koji vlada nad sljedbenicima religije islama poistovjećen je ili s Abadonom ili s Apolionom, što u oba slučaja znači „smrt i uništenje“. Smrt i uništenje karakter su islama, bilo da je prikazan u Starome ili u Novome zavjetu. Posebne značajke duha koji vlada u svakom sljedbeniku islama, u vezi sa simbolom magarca ili konja, oba su sastavna elementa prvih i posljednjih upućivanja na islam. Ta dva proročka obilježja nose pečat Alfe i Omega. Kada sestra White poistovjećuje poruku koja oživljuje sto četrdeset i četiri tisuće sa silnom vojskom trećega anđela, ona izjavljuje sljedeće:

„Anđeli drže četiri vjetra, prikazana kao razjaren konj koji nastoji osloboditi se i provaliti preko lica cijele zemlje, noseći na svome putu razaranje i smrt.“

„Hoćemo li spavati na samome rubu vječnoga svijeta? Hoćemo li biti tromi i hladni i mrtvi? O, kad bismo u svojim crkvama imali Duha i dah Božji udahnut u Njegov narod, da bi stali na svoje noge i živjeli. Trebamo uvidjeti da je put uzak i vrata tijesna. Ali kad prođemo kroz tijesna vrata, njihova širina nema granica.“ Manuscript Releases, sv. 20, 217.

Četiri vjetra zadržavaju se tijekom pečačenja sto četrdeset i četiri tisuće, a četiri su vjetra „gnjevan konj” koji na svom putu nosi „smrt i razaranje”. Dana 11. rujna 2001. treći je jao stupio u proročku povijest, donoseći „smrt i razaranje” te tako „razgnjevivši narode”, kada je „iznenada i neočekivano” pogodio duhovnu slavnu zemlju. Dana 7. listopada 2023. treći je jao nastavio svojim putem „smrti i razaranja” te tako još više „razgnjevivši narode”, kada je „iznenada i neočekivano” napao doslovnu slavnu zemlju. Prvi neočekivani napad označio je početak razdoblja pečačenja sto četrdeset i četiri tisuće, a nedavni napad 7. listopada 2023. označava početak završnog razdoblja, odnosno „vezivanja”, pečačenja sto četrdeset i četiri tisuće. Hoćemo li spavati na samom pragu vječnoga svijeta?

Na oba sveta pionirska grafikona islam prvoga i drugoga jao zorno je prikazan islamskim ratnicima koji jašu na svojim ratnim konjima. Jahač na ratnom konju prvoga jao u oba prikaza nosi koplje, a jahač na konju koji predstavlja drugo jao puca iz puške. Ta je razlika jasno naznačena u devetom poglavlju Otkrivenja, jer je upravo u povijesti drugoga jao izumljen barut i prvi put uporabljen u ratovanju. Komentirajući retke sedamnaest do devetnaest devetoga poglavlja Otkrivenja, Uriah Smith bilježi sljedeće:

„Prvi dio ovoga opisa može se odnositi na pojavu ovih konjanika. Oganj, kao oznaka boje, označuje crvenu; ‘crveno kao oganj’ čest je izraz; hijacint, ili zumbul, plavu; a sumpor žutu. A te su boje uvelike prevladavale u odjeći ovih ratnika; tako da bi se opis, prema ovome gledištu, točno podudarao s turskom odorom, koja se najvećim dijelom sastojala od crvene, ili skerletne, plave i žute. Glave konja bijahu izgledom kao glave lavova, da označe njihovu snagu, hrabrost i žestinu; dok se posljednji dio retka bez sumnje odnosi na uporabu baruta i vatrenoga oružja u ratne svrhe, koje je tada bilo tek nedavno uvedeno. Budući da su Turci svoje vatreno oružje ispaljivali jašući, udaljenomu bi promatraču izgledalo da oganj, dim i sumpor izlaze iz usta konja, kao što je prikazano na priloženoj ilustraciji.“

„Glede uporabe vatrenoga oružja od strane Turaka u njihovu pohodu protiv Carigrada, Elliott (Horae Apocalypticae, sv. I, str. 482–484) ovako govori:—‘Upravo su „oganj i dim i sumpor”, topništvo i vatreno oružje Mahometovo, bili uzrokom pogibije trećega dijela ljudi, tj. osvajanja Carigrada, a posljedično i propasti Grčkoga Carstva. Jedanaest stotina godina i više bijaše tada proteklo od njegova utemeljenja po Konstantinu. Tijekom toga vremena Goti, Huni, Avari, Perzijanci, Bugari, Saraceni, Rusi, pa i sami osmanski Turci, poduzimali su protiv njega neprijateljske napade ili ga opsjedali. Ali njegove su utvrde za njih bile neosvojive. Carigrad je opstao, a s njime i Grčko Carstvo. Otuda tjeskobna briga sultana Mahometa da pronade ono što bi uklonilo tu zapreku. „Možeš li izliti top”, upita on osnivača topova koji mu je prebjegao, „dovoljno velik da poruši zidine Carigrada?” Tada je u Adrianopolu osnovana lijevaonica, topovi su izliveni, topništvo pripravljeno, i opsada je započela.”

„Svakako zaslužuje pozornost kako Gibbon, uvijek nesvjesni tumač apokaliptičkog proroštva, stavlja ovo novo ratno sredstvo u prvi plan svoje slike, u svojem rječitom i dojmljivom prikazu konačne katastrofe Grčkoga Carstva. U pripravi za to iznosi povijest nedavnoga izuma baruta, ‘te smjese salitre, sumpora i ugljena;’ pripovijeda o njegovoj ranijoj uporabi od strane sultana Amurata, a također, kao što je prije rečeno, i o Mahometovoj lijevaonici većih topova u Adrianopolu; zatim, u samome tijeku opsade, opisuje kako su ‘salve kopalja i strijela bile praćene dimom, zvukom i vatrom mušketa i topova;’ kako je ‘dugi raspored turskoga topništva bio usmjeren protiv zidina, četrnaest baterija grmjelo je odjednom po najpristupačnijim mjestima;’ kako su ‘utvrde koje su stoljećima odolijevale neprijateljskom nasilju bile sa svih strana razoružane osmanskim topovima, otvoreni mnogi prodori, a blizu vrata sv. Romana četiri kule srušene sa zemljom:’ kako su, dok je ‘s položaja, galija i mosta osmansko topništvo grmjelo sa svih strana, tabor i grad, Grci i Turci, bili obavijeni oblakom dima, koji je moglo rastjerati samo konačno izbavljenje ili uništenje Rimskoga Carstva:’ kako su ‘dvostruke zidine topovima bile svedene na gomilu ruševina:’ i kako su Turci naposljetku, ‘prodirući kroz prolome,’ ‘pokorili Carigrad, srušili njegovo carstvo i pogazili njegovu religiju u prašinu pod nogama muslimanskih osvajača.’ Kažem da doista zaslužuje opažanje kako Gibbon tako izrazito i dojmljivo pripisuje osvajanje grada, a time i uništenje carstva, osmanskom topništvu. Jer što je to nego komentar na riječi našega proroštva? ‘Od ovoga trojega pogibe trećina ljudi: od ognja i dima i sumpora što izlaze iz njihovih usta.”

„18. REDAK. Od ove tri pošasti poginu trećina ljudi: od ognja, od dima i od sumpora što izlažahu iz njihovih usta. 19. Jer je njihova moć u njihovim ustima i u njihovim repovima; jer su njihovi repovi bili slični zmijama i imali glave, te njima nanose zlo.“

„Ovi redci izražavaju smrtonosni učinak novoga načina ratovanja koji je bio uveden. Upravo je posredstvom tih sredstava — baruta, vatrenoga oružja i topova — Carigrad naposljetku bio svladan i predan u ruke Turcima.“ Uriah Smith, Daniel and Revelation, 510–514.

U sljedećem ćemo članku nastaviti proučavanje trećega jao.

„Protekle noći probudila sam se iz sna s velikim teretom na umu. Izlagala sam poruku našoj braći i sestrama, i to je bila poruka opomene i pouke u vezi s djelom nekih koji zastupaju pogrešne teorije o primanju Duha Svetoga i o njegovu djelovanju preko ljudskih posredstava.

Poučeno mi je da će među nas ponovno doći fanatizam sličan onomu s kojim smo bili pozvani suočiti se nakon prolaska vremena 1844., u završnim danima vijesti, te da se s tim zlom moramo suočiti jednako odlučno sada kao što smo se s njime suočili u svojim ranim iskustvima.

„Stojimo na pragu velikih i svečanih događaja. Proročanstva se ispunjavaju. Neobična i sudbonosna povijest bilježi se u nebeskim knjigama — događaji za koje je objavljeno da će uskoro prethoditi velikomu danu Božjemu. Sve je u svijetu u stanju nemira. Narodi se gnjeve i vrše se velike priprave za rat. Narod kuje urotu protiv naroda, i kraljevstvo protiv kraljevstva. Veliki dan Božji silno se približava. No premda narodi okupljaju svoje snage za rat i krvoprolie, zapovijed anđelima još je na snazi: da zadržavaju četiri vjetra dok sluge Božje ne budu zapečaćene na svojim čelima.” Selected Messages, knjiga 1, 221.